

Pfv.IV.21.667/2015/5.szám

A Kúria a dr. Szegesdi Judit ügyvéd által képviselt felperesnek a dr. Fenyőházi Elemér jogtanácsos által képviselt Szekszárdi Víz- és Csatornamű Kft. „f.a.” I. rendű, a dr. Göttlinger István jogtanácsos által képviselt II. rendű alperes ellen kártérítés iránt a Szekszárdi Járásbíróság előtt 27.P.20.392/2012. számon indult és a Szekszárdi Törvényszék 3.Pf.20.144/2015/3. számú jogerős ítéletével befejezett perében, a felperes által 70. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 100.000 (százezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A le nem rótt 700.000 (hétszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

A jogerős ítélet által megállapított tényállás értelmében az ingatlan-nyilvántartásban a .. hrsz. alatt felvett, 2 ha 2282 m2 alapterületű ingatlan néhai .. és a perben nem álló .., született .. közös tulajdonát képezte. A .. 2004. október 10-én végintézkedés hátrahagyása nélkül elhunyt néhai .. hagyatékába tartozó, fentiekben körülírt ingatlan 3451/6451 tulajdoni hányadát a közjegyző a 2005. március 3-án kelt 4414/Kjő.1/2005/4. számú

hagyatékátadó végzéssel, osztályos egyezség alapján, törvényes öröklés jogcímén a felperesnek adta át. 2005. május 11-én telekmegosztásról szóló megállapodás jött létre a felperes és .. között a .. hrsz. alatt felvett ingatlan vonatkozásában. Ezt az ingatlant a .. földmérő által készített telekmegosztási vázrajz szerint úgy osztották meg, hogy a megosztással létrejött .. hrsz.-ú ingatlan a felek közös tulajdonába, a .. hrsz.-ú ingatlan .. tulajdonába, a .. hrsz.-ú ingatlan a felperes közös tulajdonába, míg a .. hrsz. alatt felvett ingatlanból létrejött hrsz.-ú ingatlanok közül a .. hrsz.-ú ingatlan 330/709 részben .., míg 379/709 részben a felperes közös tulajdonába került.

A .. hrsz.-ú ingatlan megosztásáról szóló fenti megállapodást a felek a .. 2006. szeptember 20-án kelt „Tulajdonosi nyilatkozat telekalakításhoz” elnevezésű okirat tartalma szerint módosították. Ennek megfelelően a 3728/7. hrsz.-ú ingatlant a .. által készített 2012/2006. számú változási vázrajz alapján tovább osztották: a .. alatt felvett 4550 m² alapterületű, beépítetlen terület megjelölésű (I. sz.) ingatlanra, a .. hrsz. alatt felvett 1451 m² alapterületű út megjelölésű ingatlanra és a .. hrsz. alatt felvett 5216 m² alapterületű beépítetlen terület megjelölésű (II. sz.) ingatlanra. A telekalakítással érintett ingatlanokra vonatkozó bejegyzéseket a .. Körzeti Földhivatal a 44910/2006.09.21. számú határozattal átvezette.

A .. Vízügyi Igazgatóság 1966. október 29-én kelt 14132/1/1966. számú vízjogi létesítési engedélye alapján .. Vízellátásának bővítése céljából a .. jelű ivóvízvezeték létesítésére került sor 1966-ban, majd 1978-ban a .. ivóvízvezetékét fektették le. Az .. ivóvízvezeték I. sz. perbeli ingatlan alatt, míg az .. ivóvízvezeték részben az I. sz., részben a II. sz. perbeli ingatlan alatt húzódik. A .. Megyei Vagyonátadó Bizottság 279/1992/3. számú határozatával a Magyar Állam tulajdonában álló, de a .. Megyei Víz- és Csatornamű Vállalat kezelésében lévő teljes közművagyonnak kizárólag egy települést ellátó részeit a vagyonátadási dokumentációban részletezett tételek szerint, a határozat 1.sz. mellékletében felsorolt települések önkormányzatának tulajdonába adta. 1992. december 31-én a vállalatot létesítő okirat tartalma szerint a .. Megyei Vagyonátadó Bizottság a magyar állam tulajdonában lévő és a .. Megyei Víz- és Csatornamű Vállalat kezelésében álló teljes közművagyonot az érintett települési önkormányzatoknak adta át.

A felperes elsődlegesen kártalanítás, másodlagosan kártérítés jogcímén terjesztett elő keresetet, amelyben az I.-II.r. alperesek egyetemleges marasztalását kérte a I. sz. perbeli ingatlan vonatkozásában 3.260.000 forint, a II. sz. perbeli ingatlan tekintetében pedig 3.740.000 forint (összesen 7.000.000 forint tőke) és ennek 2008. január 1. napjától járó törvényes kamatai,

valamint perköltség megfizetésére. Keresetében a felperes előadta: elhunyt házastársa, néhai .. hagyatéki eljárásában az osztályos egyezséget azzal a szándékkal kötötte meg, hogy a per-, igény- és tehermentesen megszerzett ingatlanokat majd értékesíti, azonban az ingatlanok megosztása során kiderült, hogy mindkét ingatlan alatt nyomóvezeték húzódik anélkül, hogy a forgalmi értéket lényegesen befolyásoló szolgalmi jogot az ingatlan-nyilvántartásba átvezették volna. Amennyiben a közhiteles nyilvántartás a szolgalmat tartalmazta volna, úgy ennek ismeretében a felperes az osztályos egyezséget nem kötötte volna meg.

Az elsőfokú bíróság a keresetnek részben adott helyt és a II.r. alperest kötelezte 7.000.000 forint tőke és járulékai megfizetésére a felperes javára, a keresetet az I.r. alperessel szemben elutasította. A kártérítési felelősséget a II.r. alperes terhére az elsőfokú bíróság arra hivatkozással állapította meg, hogy a vonatkozó jogszabályok szerint a két nyomóvezeték a II.r. alperes tulajdonába került, mindkét nyomóvezeték víziközműnek minősül. Az elsőfokú bíróság ugyanakkor megállapította, hogy kártalanítás jogcímén az igény a II.r. alperessel szemben sem helytálló, mert bár a nyomóvezeték létesítésének időpontjában hatályos jogszabályok szerint a felperes kártalanításra lenne jogosult, de a víziközmű szolgáltatásról szóló 2011. évi CCIX. törvény 80. § (3) bekezdése és 81. § (2) bekezdése az igény érvényesíthetőségét kizárja.

A kártérítési felelősséget ugyanakkor megállapíthatónak találta a II.r. alperes vonatkozásában, tekintettel arra, hogy a I. és II. sz. ingatlanok alatt húzódó nyomóvezeték miatt a II.r. alperes, illetve jogelődje köteles lett volna a vezetékJog szolgalmának ingatlan-nyilvántartási bejegyzése iránt intézkedni. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a II.r. alperes kárfelelősségének megállapításához önmagában elegendő, hogy ezen kötelezettségét a II.r. alperes, illetve jogelődje, mint a jogszabályból eredő kötelezettségének teljesítését elmulasztotta. Az okozati összefüggés és a kár mértéke vonatkozásában az elsőfokú bíróság elfogadta a kirendelt igazságügyi szakértők szakvéleményét azzal, hogy a I. sz. perbeli ingatlant minimális mértékben érinti az ezen ingatlanon átívelő villamosvezeték, míg a II. sz. perbeli ingatlanon a nyomóvezeték és a villamosvezeték nyomvonala nem esik egybe.

Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a I. sz. perbeli ingatlanon lévő vezetékJog 50 %-os mértékű értékcsökkenést okoz, mely ezen ingatlan jelenbeli 20.025.000 forintos forgalmi értékéhez viszonyítottan 12.512.500 forintot, míg a II. sz. perbeli ingatlant érintő vezetékJog 6,641 %-os forgalmi értékcsökkenést okoz, amely a jelenbeli 28.680.000 forint forgalmi értékhez viszonyítottan 1.813.312 forint. A kereseti kérelemhez kötöttség elve alapján a II.r. alperest az elsőfokú bíróság 7.000.000 forint és járulékainak

megfizetésére kötelezte. A felperest az I.r. alperes vonatkozásában perköltségben marasztalta, hiszen az I.r. alperes tekintetében a felperes pervesztes lett, ugyanakkor a pervesztes II.r. alperest a felperes javára kötelezte perköltség megfizetésére. Megállapította, hogy a le nem rótt kereseti illetéket a felperes költségmentessége és a II.r. alperes illetékmentessége folytán az állam viseli.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes és a II.r. alperes terjesztett elő fellebbezést. A felperes az I.r. alperessel szemben a keresetet elutasító és a felperest az I.r. alperes perköltségében marasztaló ítéleti rendelkezése ellen terjesztette elő fellebbezését, melyben azt kérte, hogy a másodfokú bíróság az I.-II.r. alpereseket egyetemlegesen kötelezze a 7.000.000 forint és járulékainak megfizetésére. A II.r. alperes fellebbezésében a kereset teljes elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

A jogerős ítélet az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, mellőzte a II.r. alperesnek a felperes javára 7.000.000 forint és kamatára, valamint perköltségben való marasztalását, továbbá mellőzte a II.r. alperesnek az állam javára fizetendő előlegezett költség megfizetésére kötelezését és a II.r. alperessel szemben előterjesztett keresetet elutasította. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg a II.r. alperesnek 350.000 forint elsőfokú perköltséget. Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta. Kötelezte továbbá a felperest, hogy az I.-II.r. alpereseknek fizessen meg személyenként 175.000 - 175.000 forint másodfokú eljárási költséget.

A jogerős ítélet indokolása értelmében az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a bizonyítási eljárást megfelelően lefolytatta. A jogerős ítélet indokolása értelmében az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a 2011. évi CCIX. törvény 80. § (3) bekezdése és 81. § (2) bekezdése kizárta a kártalanítási igények érvényesíthetőségét, mert a törvényhozó nem tekintette jogellenes, felróható magatartásnak a vezetékJog bejegyzésének elmaradását. Ehhez képest a jogerős ítélet azt vizsgálta, hogy fennálltak-e a régi Ptk. 339. §-a alapján a szerződésen kívül okozott kár megállapításának jogi alapfeltételei (jogellenesség, felróhatóság, kár, valamint okozati összefüggés a kár és a felróható magatartás vagy mulasztás között). Rögzítette azt is, hogy a feltételek fennállását a jelen esetben a felperes tartozott bizonyítani. A jogerős ítélet indokolása kiemelte: néhai .. örökhagyó szövetkezeti tagként, földkiadás jogcímén szerezte meg .. tulajdonostárssal közösen a .. 3728/1. hrsz.-ú szántó ingatlant, amely ingatlan a víziközművek létesítéskor (1966., 1978.) állami, illetve szövetkezeti tulajdonban volt. A jogerős ítélet szerint erre tekintettel a felperes által sérelmezett vezetékJogot ebben az időpontban bejegyezni nem volt szükséges, mert a víziközművek és az ingatlan tulajdonosa azonos volt.

A jogerős ítélet a per adatai alapján megállapította, hogy a felperes a perbeli ingatlant öröklés jogcímén, az örökösök közötti osztályos egyezség alapján már vezetékJoggal terhelten szerezte meg az örökhagyótól, attól függetlenül, hogy a vezetékJog a közhiteles nyilvántartásban bejegyzésre került-e vagy sem. A jogerős ítélet indokolása értelmében, mivel a perbeli ingatlan már az örökhagyó szerzésekor is vezetékJoggal volt terhelt és a felperes nem vitásan az öröklés megnyíltakor ezen teherrel szerezte meg a vagyontárgyat, a másodfokú bíróság elfogadta a II.r. alperes azon érvelését, hogy fogalmilag kizárt az, hogy a felperesnek az ilyen állapotban megörökölt ingatlan tekintetében kára keletkezzen, ebből következően pedig a felperes a kártérítési igény alaposságának feltételeként sem a jogellenes károkozó alperesi magatartást, sem pedig a kár bekövetkezését nem bizonyította a perben. A jogerős ítélet indokolása tartalmazta azt is, hogy nem értékelhető a felperes javára az sem, hogy milyen osztályos egyezséget kötött volna akkor, ha a vezetékJog a közhiteles nyilvántartásban feltüntetésre került volna, mert feltételezésekre döntést alapozni nem lehet. Mindezekre figyelemmel a jogerős ítélet a felperes keresetét mindkét alperes vonatkozásában, teljes egészében, jogalap hiányában elutasította.

A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben elsődlegesen kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, a döntés megváltoztatását és az alperesek egyetemleges marasztalását tartalmazó ítélet meghozatalát kérte. Másodlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezése mellett az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. A felülvizsgálati kérelem álláspontja szerint mindkét alperes kártérítési (kártalanítási) felelőssége fennáll, tekintettel arra, hogy kárt okoztak, hiszen a vízvezetékek védőtávolsága miatt a perbeli ingatlanokon az építési tevékenység korlátozottá vált, az ingatlanok értékcsökkenést szenvedtek el. Ismételten előadta a felperes azt, hogy az ingatlanokra vonatkozó osztályos egyezséget nem kötötte volna meg, ha a vezetékjogi szolgalmról tudomással bír. Az alperesek felróható magatartását abban látta megvalósulni, hogy nem tüntették fel a törvény kötelező rendelkezése ellenére a vezetékjogot az ingatlan-nyilvántartásban az akkor hatályos jogszabályok szerint (régi Ptk. 108. §, 1964. évi IV. törvény és végrehajtási rendelete) kártalanítási jár. A kérelem álláspontja szerint a víziközmű szolgáltatásról szóló 2011. évi CIX. törvény visszaható hatállyal nem bír, így nem is zárhatja ki a kártalanítást. Amennyiben a bíróság értelmezése helytálló a kártalanítás kizártsága vonatkozásában, akkor a jogszabály alkotmányellenesnek (alaptörvény-ellenesnek) tekinthető és nem alkalmazható. Ebben a körben a felperes értelmezése szerint, ha a bíróságok a jogszabálynak visszaható hatályt tulajdonítanak, akkor az Alkotmánybíróság eljárására az eljárást fel kellett volna

függeszteniük. A felperes szerint egyértelműen megállapítható a kártérítési igény vonatkozásában az alperesek jogellenes magatartása (vezetékjog be nem jegyeztetése), amelyért az I.-II.r. alpereseket egyetemleges felelősség terhelt. Az ingatlanok értékcsökkenése egyértelműen kárnak tekinthető, amely okozati összefüggésben áll a jogellenes magatartással. Megjegyezte az is, hogy helytelenül állapította meg a jogerős ítélet, hogy a vezetékek és a föld tulajdonosa azonos volt, hiszen a vezetékek állami tulajdonban voltak, a föld korábbi tulajdonosa a vezetékek létesítésekor pedig szövetkezet volt.

Az I.r. alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte, annak helyes indokaira utalással. A II.r. alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A felülvizsgálati kérelem az alábbiak szerint alaptalan.

A Pp. 275. § (1) bekezdése értelmében a felülvizsgálati eljárásban bizonyítás felvételének helye nincs. A Kúria a felülvizsgálati kérelem elbírálása során a rendelkezésre álló iratok alapján dönt. A (2) bekezdés szerint a Kúria a jogerős határozatot csak a felülvizsgálati kérelem és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálhatja felül. A következetes bírói gyakorlat értelmében a felülvizsgálati eljárásban érvényesül a felülmérlegelés tilalma, nincs helye a bizonyítékok ismételt egybevetésének és értékelésének. Jogszabálysértést a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen vagy a logika szabályaival ellentétes mérlegelése alapozhat meg (BH 1999.44. jogeset, BH 2013.119. jogeset).

Az 1959. évi IV. törvény (régi Ptk.) 108. § (1) bekezdése értelmében az ingatlan tulajdonosa tűrni köteles, hogy az erre külön jogszabályban feljogosított szervek - a szakfeladataik ellátásához szükséges mértékben - az ingatlant időlegesen használják, arra használati jogot szerezzenek vagy a tulajdonjogát egyébként korlátozzák. Ebben az esetben az ingatlan tulajdonosát az akadályoztatás (korlátozás) mértékének megfelelő kártalanítás illeti meg. A (3) bekezdés értelmében a tulajdonjog gyakorlásával kapcsolatos termelési, építésügyi, egészségügyi, vízügyi és egyéb előírásokat külön jogszabályok tartalmazzák. A vízügyről szóló 1964. évi IV. törvény 34. §-a értelmében az ingatlan tulajdonosa tűrni tartozik, hogy a vízügyi hatóság határozata alapján - kártalanítás mellett - a vizet az ingatlanán keresztül átvezessék és az ehhez szükséges munkákat elvégezzék (vízvezetési szolgálat). A törvény végrehajtására kiadott 32/1964. Kormányrendelet 69. §. (3) bekezdése értelmében a szolgálat jogosultja az ingatlanon lévő épületeken, építményeken és termésben okozott károkat megtéríteni, a terület esetleges értékcsökkenéséből eredő károkért pedig az ingatlan tulajdonosát kártalanítani köteles. A 70. § (3) bekezdése

értelmében a szolgalmi jogot az ingatlan-nyilvántartásba be kell jegyezni. Az 1964. IV. törvény 35. § (1) bekezdése szerint a törvényben szabályozott jogviszonyokból származó kártalanítás, valamint a kártérítés felől - megegyezés hiányában - a bíróság határoz. A (2) bekezdés értelmében a kártalanítás módja és mértéke tekintetében a polgári jognak a kártérítésre vonatkozó rendelkezéseit kell megfelelően alkalmazni. A Ptk. 339. § (1) bekezdése értelmében, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentésül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. A 355. § (1) bekezdése szerint a kárért felelős személy köteles az eredeti állapotot helyreállítani, ha pedig az nem lehetséges, vagy a károsult azt alapos okból nem kívánja, köteles a károsult vagyoni és nem vagyoni kárát megtéríteni. A (4) bekezdés szerint kártérítés címén a károkozó körülmény folytán a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést és az elmaradt vagyoni előnyt, továbbá azt a kárpótlást vagy költséget kell megtéríteni, amely a károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges. A víziközmű szolgáltatásról szóló 2011. évi CCIX. törvény 3. § (1) bekezdése szerint az ellátásért felelős a kérelem benyújtását megelőzően legalább 10 évvel korábban idegen ingatlanon megépült és üzembe helyezett víziközmű tekintetében, amennyiben azok elhelyezésére vonatkozó vízvezetési szolgalmi jog alapítása nem történt meg, a vízvezetési szolgalmi jogi engedély nem lehelhető fel, vagy a vízvezetési szolgalmi jog az ingatlan-nyilvántartásba nem került bejegyzésre, a vízügyi hatóságtól 2020. december 31-ig igazgatási szolgáltatási díj megfizetése nélkül kérheti a vízvezetési szolgalmi jog megállapítását vagy a vízvezetési szolgalmi jog bejegyzésére alkalmas határozat kiadását. A vízvezetési szolgalmi jog fennállását és keletkezésének időpontját a határozatban kell megállapítani. A vízvezetési szolgalmi jog ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzésére a vízügyi hatóság jogerős határozata alapján kerülhet sor. A (2) bekezdés szerint a vízügyi hatóság a jogerős határozattal megkeresi az ingatlanügyi hatóságot a vízvezetési szolgalmi jog ingatlan-nyilvántartásba történő bejegyzése iránt. Ha a vízvezetési szolgalmi jog nem az egész földrészletet érinti, akkor a határozathoz mellékelni kell az ingatlan érintett részét ábrázoló, az ingatlanügyi hatóság által záradékolt vázrajzot is. A (3) bekezdés szerint a vízvezetési szolgalmi jog megállapítása, illetve annak utólagos bejegyzése az ingatlannal kapcsolatos többletjogokat és kötelezettségeket nem keletkeztet, így nem teremt jogalapot kártalanítási igény érvényesítésére sem. A 81. § (1) bekezdése értelmében, ha az ingatlan-nyilvántartásban az idegen ingatlanon lévő víziközmű vonatkozásában vízvezetési szolgalmi jog jogosultjaként 2013. december 31-én a települési önkormányzat vagy az állam van bejegyezve, az ellátásért felelős 2014. március 31-ig a területileg illetékes vízügyi hatóságnál kérheti a vízvezetési szolgalmi jog javára történő megállapítását vagy a vízvezetési szolgalmi jog

részére történő bejegyzésére alkalmas határozat kiadását. A (2) bekezdés szerint, az (1) bekezdés szerinti eljárás eredményeként az ingatlan-nyilvántartásban vízvezetési szolgalmi jog jogosultjaként törlésre kerülő személy kártalanításra jogosult.

A jogerős ítélet azt állapította meg, hogy az utóbbi jogszabály a jelen esetre nézve a kártalanítás jogi lehetőségét megszüntette. Ezt a megállapítást a felperes vitatta és azt állította, hogy a jogszabály ilyen értelmezése esetén az eljáró bíróságoknak a jogszabály alkotmányellenességét kellett volna megállapítania, illetve ebből a célból az Alkotmánybírósághoz kellett volna fordulnia.

A Kúria álláspontja szerint akár kártalanításról, akár kártérítésről van szó a kereset jogalapjaként, nyilvánvaló, hogy alapvetően szükséges hozzá a kár (hátrány) bekövetkezése és az, hogy mindez okozati összefüggésben álljon az alperesek tevékenységével vagy mulasztásával. A jogerős ítélet a II.r. alperes fellebbezésében foglalt jogi álláspont elfogadásával arra az álláspontra helyezkedett, hogy fogalmilag kizárt az adott esetben kár keletkezése, hiszen az érintett ingatlanokhoz a felperes alapvetően öröklés útján jutott hozzá. A Kúria álláspontja szerint a jogerős ítélet ebben a tekintetben helytálló jogi következtetésre jutott. A felperes öröklés útján az ahhoz kapcsolódó osztályos egyezség útján jutott a vízvezetési szolgálommal terhelt ingatlanokhoz. A felperes tehát az öröklés tényénél fogva eleve az ingatlan-nyilvántartási bejegyzés lététől vagy hiányától függetlenül csökkentett értékű ingatlanhoz jutott hozzá, így helytállóan állapította meg a jogerős ítélet, hogy a kártérítési felelősség megállapításához szükséges alapvető feltételek hiányoznak, konkrétan a felperes vonatkozásában az alperesek részéről nem történt felróható magatartás, illetve kár sem következett be. A felperes csupán állította azt, hogy amennyiben a szolgalmat az ingatlan-nyilvántartásba bevezetésre került volna az alpereseket terhelő jogi kötelezettség alapján, akkor a kérdéses tartalommal az osztályos egyezséget nem kötötte volna meg. A jogerős ítélet okszerűen állapította meg azt, hogy pusztán ezen feltételezésre kárigényt alapozni nem lehet. A felperes ugyanakkor azt nem adta elő, hogy milyen más, ésszerű megoldás lett volna lehetséges az örökség megosztására.

Mindezekre figyelemmel a Kúria az érdemben helytálló jogerős ítéletet a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta. A pervesztes felperest a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte a felülvizsgálati eljárásban felmerült perköltség megfizetésére az I.r. alperes vonatkozásában. A II.r. alperes a felülvizsgálati eljárásban nyilatkozatot nem tett, költsége nem merült fel, ezért erről rendelkezni nem kellett. Az I.r. alperesi képviselő munkadíja a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet alapján

került megállapításra. Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. tv. (Itv.) 50. § (1) bekezdése alapján megállapított mértékű felülvizsgálati eljárási illetéket a felperes költségmentessége folytán az állam viseli a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és 14. §-a alapján.

Budapest, 2015. december 16.

Dr. Baka András s.k. a tanács elnöke, Dr. Pataki Árpád s.k. előadó bíró, Dr. Kovács Zsuzsanna s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

AM

írnok